

Familia Constantin N.Sarry

Niculae și Hariclia Sarry, bunicii din partea tatălui

Părinții mei : Dumitru N. Sarry și Louise Coomes

Stanley William Coomes (fiul lui Luisa cu sotul din prima căsătorie mort in Primul Razboi Mondial, Ted (fiul adoptat), Dumitru N. Sarry, Costica (Vic), Crisanti (Violet), Louise (Baker Coomes) Sarry, George, Valentin Istrate Sarry (copil) , Hariclea (Anne) și Alecu (Alec)

George Sarry la 4 ani.

George, Costica si Alecu Sarry

George Sarry la 12 ani

George Sarry la 16 ani.

George Sarry la 19 ani.

George Sarry 21 de ani inainte de arestare.
<http://www.mefedia.com/addmedia>

Prof. Ion Jaleași Prof. Tarasof la terminarea bustului unchiului Cociu (Constantin N. Sarry)

*Constantin N. Sarry
(unchiul Cociu).*

George Sarry incepusem să arăt a om.

George și mama Louise Sarry

*George Sarry in Anglia, 6 luni după ieșirea
mea din închisoare.*

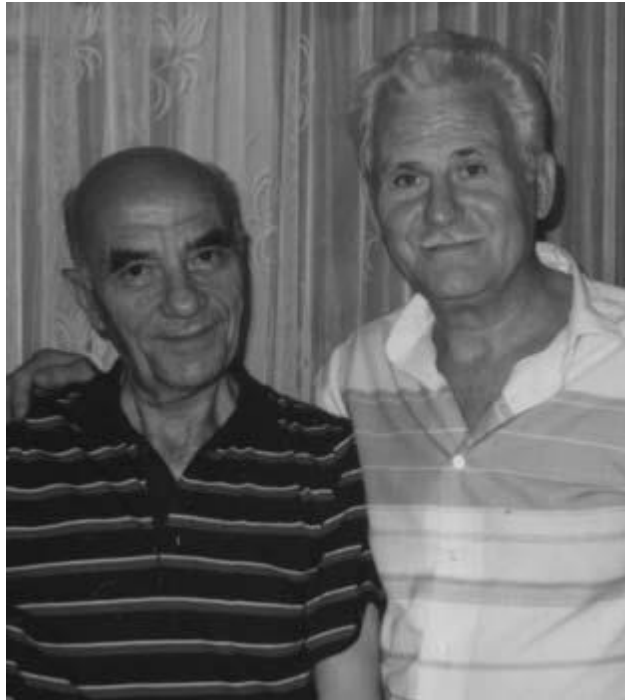
George Sarry in drum spre Canada - Novembre 1961

Esther Morin și George Sarry

Kathy, George si Doris Sarry 1974

Cu vărul meu Dr. Achile Sarry 1986

Aici se afla Consulatul Englez, astăzi este Muzeul de Artă Ion Jalea.

Cei 3 frati Sarry Sotiri Sarry, Constantin N Sarry si Dumitru N Sarry (tatal lui George)

Constantin N Sarry cu prima sotie -Maria si fiul Scarlat Sarry

Constantin N Sarry, George Bratianu si alti liberali, ultimul din stanga in jurul anului 1939

Constantin N. Sarry

Constantin N. Sarry

George Bratianu, in camasa alba, in capul mesei, in mijlocul unei campanii electorale

Harclia Sarry (mama lui Constantin N Sarry) cu Dna Kathy Gionis deghizata in barbat

Intilnire a liberalilor la restaurantul Cochino din Constanta

Sculptorul Ion Jalea si Prof Tarasof ipreuna cu Constantin N Sarry la terminarea bustului lui C N Sarry (cca 1935). Bustul a fost distrus in '44 de comunisti

Christos n'a înviat!

Pe-aceeași tainică rețea
Venirea Primăverii
De ani și ani ne aducea
Vestirea Învierii.

Sub blând surâs de viorea,
An după an răpus,
Intreaga Fire re'nvia
Odată cu Iisus.....

Acord simbolic, mistic, sfânt,
Prin care, 'n veșnicie,
Dumnezeire și Pământ
Urmează lor solie....

De-aproape două mii de ani,
O zi pe an odată,
Când selavi umili și cruzi ti-
rani
In sus spre Ceruri cată, —

Și-așteaptă, primii, suspinând
Suprema îndurare,
Iar ceștialați imploră 'n gând
O șoaptă de iertare....

De ani și ani Iisus Christos
Pe an odată 'nvie
Și seamănă aicea, jos,
O vorbă de frăție....

De ani și ani Cerescul Fiu,
In sfânta-i prăznuire,
Ne predică cuvântul viu
Și pașnica iubire....

De ani Trimisul răstignit
Pilduitor ne 'nvață
Că patimile iau sfârșit
Și-urmează altă viață!...

De ani și ani, o zi pe an,
O zi pe an odată,
Când toți, într'un sfânt elan,
Lăuntric se desfătă....

O zi pe an dela Christos,
O zi dela Prea 'Naltul
Sortită sfântului prinos
Al jertfei pentru altul..

O zi pe an dela Iisus,
O zi pe an, doar una,
Când toți, cu inimile sus,
Li împletim cununa, —

Cununa de martir, din spini,
Simbol trist al durerii,
Cununa din sclipiri și crini,
Emblema Învierii,.....

A Învierii dintre morți
A Celui ce fu 'n stare,
Ca să sfărâme 'nguste porți
Și largi să dea hotare;

A Învierii de sub glod
A Legii și-a Dreptății
Și-a îngropării, cu prohod,
A Inegalității;

A Învierii veșnice
A vieții nesfârșite,
Ce dincolo de sfeșnice
Trăiește noui clipite;

A Învierii unei vieți
Ce moare, ca să 'nvie,
Cu noi puteri, cu noi pucți,
Mai vie, tot mai vie....

Și anul ăsta așteptam,
Ca și 'n alți ani, Iisuse,
Ca prin sublimul tău balsam,
Prin spusele-ți nespuse, —

Tu să străfulgeri, dintre noi,
Prin noua Înviere,
Pe Pluton ce, 'n chip de Război,
Intr'una jertfe cere.....

Dar primăvara a trecut
Va trece și 'Nvierea
Și totuși Marte, fără scut,
Și 'ntinde sfășierea,

Punând pe 'ntregul univers,
Sălbatec, stăpânirea, —
Și nimenea nu-i stă în mers,
Să-i ferece pornirea....

Frați între frați se nimicese
Prin gaze, gloanțe, bombe
Și pe 'ntreg plaiul omenesc
Se 'naltă hecatombe.

Deci clopotele în zadar
Răsună tânguioase....
In anul ăsta sanguinar,
Nu poți să 'nvii, Christoase!...

Rămâi dar mort și nevăzut.
Deși văzut și 'n viață;
Rămâi știut și neștiut;
Ascuns, dar tot de față...

Neîntrecutul tău cuvânt
Rămâie mut pe gura-ți,
Inaripată, sus, în vânt,
Plutească 'nvățătura-ți...

Și-așteaptă alte vremuri iar,
Mai bune, mai frumoase,
Ca din eternu-ți sanctuar
Să 'nvii din nou, Christoase!

CONST. N. SARRY

Pe aici nu se trece!

Inchinare

D-lui STELIAN POPESCU

Președintele LIGEI ANTIREVIZIONISTE

de CONST. N. SARRY

Zi 'nîai de Decembre — zi sfântă și mare
Când mândru Românul croind noi hotare,
'Și-implântă stindardul și strigă cât zece
— PE-AICI NU SE TRECE!

Sunt veacuri de-atuncea... Traian Impăratul
Pe-aceste meleaguri și-aduse soldatul
Și dându-i o faclă și-un scut de aramă
I-a spus : — „Să iei seamă!

Tu ești santinelă pe 'ninsuri de leghe...
Să stai neadormită, zi-noapte, de veghe,
Să fii rânduială aci 'n al meu nume
Cât lumea-o fi lume!

Să fii sus făclia, să 'mprăștii lumină,
Aci unde noaptea cu ziua se 'mbină,
Aci la hotarul a două țărâmurii,
Răscruce de drumuri.

Și-oricine cerca-va cândva să te-atace,
Să n-ai nici o teamă, că n'are ce-ți face.
Cădea vei păzindu-ți străbuna moșie ?
Vor crește o mie !“

Și n-a fost zi-noapte, n-a fost săptămână,
Barbar să n'apară cu paloșu 'n mână,
Cu gând să strivească cu sete dușmană
Solia romană...

S'au scurs Hunii, Geșii, Vandalii, Avarii,
Gepizii și Goșii, Cumanii, Tătarii,
S-au scurs Pecenegii și-atâți alți sălbatici,
Perfizi și fanatici.

Ca valul, puhoiul trecea peste țară,
Ca valul și spuma mergea să dispară,
Dar postul de veghe sia locului, stâncă...
Și stă și-astăzi încă!

Fărâme din stâncă lua cu el valul,
Să umple cu ele câmpia și dealul,
Fărâme de suflet, trăind risipite
Și totuși unite.

Pe freamăt de frunze, pe șuer de vânturi,
Pe cursuri de ape, în plânsuri ori cânturi,
Vorbeau între ele fărâmele 'n plai
Acelaș scump grai.

Pe veci înțelese și 'n duh înfrățite,
Trecând peste doruri, dureri și ispite,
Un gând nutrind toate și-o grije, nu altă,
S'ajungă laolaltă.

S'ajungă copiii din nou lângă mamă,
Sub strașin' aceeași toți cei de o seamă ;
Să plângă alături, să rădă 'mpreună,
Să cânte pe-o strună.

Pe veci înțelese și în duios
Trecând peste doruri, dureri și ispite,
Un gând nutrind toate și-o grije, nu altă,
S'ajungă laolaltă.

S'ajungă copiii din nou lângă mamă,
Sub strașin' aceeași toți cei de o seamă;
Să plângă alături, să rădă 'mpreună,
Să cânte pe-o strună.

Și prima, Dobrogea veni să se-anine
De poala iubită a mamei latine.
Dobrogea lui Mircea, Dobrogea română
A dat întâi, mână.

Urmă Basarabia și-apoi Bucovina
Venir' amândouă să 'ngroașe tulpina.
Și 'n fine Banatul și Ardealul, ca frații,
Săriră Carpații.

Solia Traiană complet refăcută,
Azi postul de veghe e o 'ntreagă redută!
Dușmani și prieteni să simtă, să știe
De-această solie.

Solie de pace, de crez și cultură...
Dar așteptă aceia, ce-o 'mproșcă cu ură,
Că facla de veghe devine pe loc.
O țeapă de foc!

Și soarta ce-avut-a pe vremuri barbarul,
Ce-a vrut să ne 'ncalce și șteargă hotarul,
Avea-vor și dâșii, prin sulii de cetini,
Dușmani și... prietini!

Zi 'ntâi de Decembre, zi sfântă și mare,..
Să sune trompeții, să cânte fanfare!
Un glas să formeze, un glas cât și zece:
—PE-AICI NU SE TRECE!

CONST. N. SARRY

Pactului Balcanic

Odă rostită de d. CONST. N. SARRY, cu prilejul manifestației organizate de Soc. Demobilizaților de război din Constanța, în ziua de Duminică 25 Februarie 1934

Din Bihor până 'n Egee, din Ankàra la Belgrad —
Câmp până mai eri de sfadă, vad de scâncet, vad de iad —
De sub lespezi de morminte, de sub ziduri de cetate,
De sub colb de pravili sfinte și din turle crenelate,
Se înalță azi un cântec în spre bolțile cerești. .

Este Imnul ce l ridică mi de glasuri omenești !
Imn de slavă închinată întru cei din înălțime.
Imn de bună învoire, jos, din trudnica mulțime.
Imn de pace și tertare între frați, ajunși dușmani.
Imn cântat de Christ divinul, acum două mi de ani. .

* * *

De odată, ca prin farmec, patru țefere popoare —
Despărțite de uri șterse și de pământești hotare —
Peste gențile rele, peste șfori de intriganți,
Și au întins frățește mâna, depărtând pe sycofanți. .

Azi, — Carpatul și Balcanul nu-și mai stau dușmani în față. .
Coasta de argint surâde. . Cornul de-aur se răsfață. .
Ellispontul își deschide brațe ospitaliere,
Dând în lături și aievea secularele-i bariere.
Renăscut Icar se 'ndreaptă din Caneea spre Olimp,
Pe arbi azi ceruite de meșteșugarul Timp. .
Re'nviați Argonauții, ca și magicul balaur,
În spre Tomi își iau drumul, după „lâna cea de aur“. .
Sus, în vechiul Sigtunum, Bèlgradul lui Alexandru,]
Mohamed cu Hunlade se îmbrățișază tandru. .
Timișoara și Akjermanul își surâd din depărtare. .
Alba-Iulia zâmbeste peste Munți și peste Mare. .
Iar în Istambul, vestitul, prin dumnezeescul d. h,
Crucea și cu Semiluna se sărută în văzduh,
Sub cupola Sfintei Sofii, care, 'ntr'un divin flor,
Re'ncarnată stă, privește și nu și crede ochilor !

* * *

„Utopii“ ! „Povești“ ! — Vor spune scepticii și bârfitorii. .
— Nu vă potriviți cu dânșii ! N'ascultați croncânitorii !
Aruncați vă privirea ici, pe-ale Dobrogei platuri. .
Câte seminții și neamuri nu-și duc traiul în alaiuri, —
Impăcate, înfrățite, fiecare bun stăpân.
Sub dreptatea și sub scutul Tricolorului Român ?..

Spuneți voi, cei de altă limbă ; spuneți, voi, cei de-altă seamă,
Dacă Țara Românească nu v'a fost o bună mamă !. .

Bună mamă cu copiii — generoasa Românie
A știut și cu vecinii soră bună Ea să fie !

Mohamed cu Huniade se îmbrățișază tandru..
Timișoara și Akjermanul își surâd din depărtare..
Alba-Iulia zâmbește peste Munți și peste Mare..
Iar în Istambul, vestitul, prin dumnezeescul d. h.,
Crucea și cu Semiluna se sărută în văzduh,
Sub cupola Sfintei Sofii, care, 'ntr'un divin fior,
Re'ncarnată stă, privește și nu și crede ochilor !

* * *

„Utopii“ ! „Povești“ ! — Vor spune scepticii și bârfitorii..
— Nu vă potriviți cu dânșii ! N'ascultați croncănitarii !
Aruncați vă privirea ici, pe-ale Dobrogei platuri..
Câte seminații și neamuri nu-și duc traiul în alaiuri, —
Impăcate, înfrățite, fiecare bun stăpân,
Sub dreptatea și sub scutul Tricolorului Român ?..

Spuneți voi, cei de altă limbă ; spuneți, voi, cei de-altă seamă,
Dacă Țara Românească nu v'a fost o bună mamă !..

Bună mamă cu copiii — generoasa Românie
A știut și cu vecinii soră bună Ea să fie !
Un întreg trecut stă martor : Neam, popor, nu-i în Balcani,
Pentru a cărui mântuire în răstimp de ani și ani,
România — suflet de aur — să-nu și fi depus tributul,
Infruntând perfida Viena, lataganele și Cnutul !

Eri, ocrotitoare-a Crucii, păvăză a Libertății,
Symbol al Frățietății și cheazășă a Dreptății,
România-i azi sortită — un vechiu vis a lui Traian —
Să devină Sol al Păcii în Sud Estul European !

* * *

Astăzi deci, când din îndemnul tot aceluiași bun geniu,
S a pus capăt unor lupte vechi de aproape un mileniu..
Azi, când sângele atâtor sfinți martiri și dârji eroi
Pune stavilă euminte ne'nțelesului război..
Azi, când Porumbelul Păcii a legat în biblic zbor
Acropolea cu Carpații și Balcanul de Bosfor..
Astăzi, voi, frați și prieteni, Dobrogeni de toată țesapă,
De-orice sânge, de-orice lege, un pământ azi toți și-o apă,
Astăzi, voi, asceți ai Păcii, roși de aceeași suferință,
Mână dați unii cu alții, cu iubire, cu credință —
Și'nvârțiți cu 'nsuflețire hora mândră a frăției
Pe-acest sfânt pământ al Păcii.. Pe pământul României !

* Am socotit necesar și nemerit să reproducem aceste versuri, cu prilejul Conferinței statelor balcanice întrunită deunăzi în București.

SCRISOARE

Lui SCARLAT VĂRNAV

Pe-o grindă din baraca noastră, o rândunică sficioasă
 își construieste, biata, cuibul, o' tehnică meticuloasă.
 Aci, scoțându-și pușorii - cinci pui golași, plâpâzi, de-o seamă, -
 îi îngrijea cu drag și răvnă, așa cum îngrijește-o mamă.
 Dar iată că 'ntr-o zi un meșter, venit să dreagă învelișul,
 lucrând nebăgător de seamă și dând cu tesla, cu tăișul,
 A sdrcinac așa de tare și cuibușorul păsăricii,
 Incât căzura jos pe paturi, toți pușorii rândunicii.
 Captivii, martori la spectacol, toți cu durere de părinte,
 În grabă, care mai de care, s'au repezit s'o ia 'nainte,
 Ca să așeze iarăși puii în cuibul părintesc și moale,
 În timp ce mama disperată tot ciripind dădea târcoale...
 Decât, zadarnică cu totul a fost întreagă această 'trudă:
 Toți cinci golașii, cu fâptură și 'nfrirare încă crudă,
 Mortal loviți în prabușire n'au mai putut să-și ție viața
 Și, unul după altul, bieții, învineții și reci ca ghiafa,
 Au fost împrăștiați pe scânduri, dintr'un instinct de conservare,
 De-aceeași mamă sfâșiată, de-aceeași mamă iubitoare.
 Iar când și ultimul din puii-i fu aruncat - tribut spre glie -
 Lăsându-și cuibu' n' părăsire, plecă și ea, să nu mai vie...

Nu știu de ce, de luni de zile, de când într'una se discută
 C'a noastră Dobrogea să fie de România desfăcută,
 Nu știu de ce, zic, gându-mi fugă mereu și 'n fiecă clipă, -
 L'această jălnică 'ntâmplare cu pasărea nezorocită, -
 Și iarăși nu pot să-mi dau seama de ce, mai mult ca orișicând,
 Spre Dumneavoastră azi se 'ndreaptă întreg îndureratu-mi gând,
 Spre Dumneavoastră, care, tainic, ca un adevărat bun geniu,
 Deasupr' aceluia colț de țară veghiați mai bine d'un deceniu.

Acela, care cărmuiește destinele universale,
 Tot El, în voia Lui supremă și suverană 'n ale sale,
 A rânduit să iau ființă pe plaiul Dobrogei în clipa,
 Când România, ca mai mare, îi oferea întins aripa.
 Din povestirile lui tata, - rala ce îndurase multe
 În timpul stăpânirii turce, necruțătoare și inculte -

Mă deprinsesem de mic încă s'aștept dela domnia nouă
 Atât cât cere ori așteapta și floricea dela rouă, -
 Iar ca și mine toți copiii, toți port-altoii viitorii,
 Meniți să facă să 'ncoțiească noul muguri, alt rod și-alte flori,
 Sorliți ca să preschimbe solu și atmosfera din Dobrogea,
 Să facă să răsună Doina în locul jălnicului Hogeia, -
 Da, toate noule vâlstare, întregul șir de generații,
 Chemate la o nouă viață, de noui flori și noui pulsații,
 Ne-am adaptat l'aceeași sevă, la tot aceleași tulpine -
 Tulpină mândră între mândre și 'mpărăteasă 'ntre regine, -
 Ne-am adaptat setoși și laconi, cu 'nsufletețirea care 'mbie.
 Când ai de împlinit pe lume ne'nălăturabila solie.

Și nu ne-a înșelat instinctul: Buni dascăli, sclavi ai datoriei,
 Ne desvoltară 'ncet și neted tot orizontul României, -
 Un orizont ce circumscrie o țară, adevărat tezaur,
 Al cărei viitor prin veacuri s'a scris cu litere de aur!
 Sub bolta cerului acesta mîns, senin și plin de vrajă,
 Sub ochiul unui rege mare, deșteaptă, neclintită strajă,
 În vorba și dreptatea cărui, încrezătorii ca 'n anticii zei,
 Știutăm să 'necăm, prin farmec, tot răul sbirilor pigmei, -
 Sub sentul și sub cărmuirea aceluia rege bun și sfânt,
 Dobrogea și cu România de mult o apă-s și-un pământ.
 Iar Podul care peste Istru azi leagă cele două maluri,
 Nu împreună numai lutul ci înfrungete idealuri!
 Pământul - leagăn al prunciei, ori cripta de-oseminate scumpe -
 Și sufletul - ce leagă inimii, ori acte și tradiții rumpe, -
 Pământ și suflete, deavalmă, ori ce respire și rodește
 Atomi și fibre în Dobrogea azi simt și-aspiră românește!
 Mici și sporadice abateri nu pot ca să formeze lege:
 Ele sunt biblica neghină, din care Timpul va alege!
 Întreaga Țară, dela Munte și până 'n Marea cea albastră,
 Cu toate ale ei cusururi, noi o iubim - căci e și-a noastră!
 Deasupra patimilor sterpe și-a zilnicilor trebuințe,
 Noi punem țelul ce 'nsumează: necazuri, doruri și credințe...

Abia intrați în noua viață, abia înfripați în rost,
 Abia zidită noua casă pe vechiul nostru adăpost,
 Năpraznic izbucnește, iată, război pe viață și pe moarte,
 La care și dobrogenimea a trebuit să iee parte.
 În timp ce, însă, toți deavalmă, amestecați în luptă, 'n foc,
 Eram purtați ca niște turme din tren în tren, din loc în loc,
 Când în spre Munte când spre Mare, lipsiți de orișice indicu,
 Când ca armata de rezervă, când ca ostași de sacrificiu, -

Sărmana țărișoara noastră, ca și-o colonizată oază,
 Era lăsată prin tratate vecinului Muscal spre pază.
 Ce s'a 'ntâmplat? o știm cu toții: Femeile, copiii noștri,
 Din prima zi a încălcării, batjocura atâtor monștri,
 Bătrâni, bătrâne, 'ntregi familii, lăsându-și vatra părăsită,
 Înghemuți, porțiți în șlepuri și duși în stepa moscovită,
 Casușele, avutul nostru, prădat și ars de mâini haine
 Și, în sfârșit, întreg ogorul căzut sub stăpâniri străine.
 Vai, în mormânt chiar, Rege Carol, mi-nchipui, fața ții-al ascuns,
 Ca să nu vezi Dobrogea-ți scumpă la ce ruină a ajuns,
 Să nu vezi „Piatra nestimată depe Coroana Ta Regală”
 Cum servă de țară, Mărite, în cumpăna orientala
 Și cum copiii-ți, Dobrogenii, lipsiți de tată și de sfat,
 Ca un obiect de târguială sunt scoși, azi, la Sultan-Mezat!

Dar nu ne-ajunge jalea noastră, de-a ști atâția frați dați Morții,
 Nu ne ajunge nici dezastrul, ce ne-a pășit pe pragul porții
 Și nu-i destulă nici rușinea de-a ne vedea păziți ca 'n stână
 De oameni, cărora noi arma le-am dat-o nu de mult în mână, -
 Ca și când n'ar ajunge-atata rulină, sânge și-umilire,
 Ci merge vorba ca să trecem și sub o altă stăpânire!...

De m'o 'ntreba 'ntr'o zi copilul, în dulcea vorbă românească,
 În care el deschise ochii și-a fost deprins s'o prețuiască,
 De m'o 'ntreba răstit și simplu - așa cum însul sincer cere -
 Cum am putut vreodată ajunge într'o atare decădere?...
 Nu știu deloc ce i-ași răspunde, nu știu pe cine ași da vina,
 Ca să justifice degradarea, prostia, jalea și ruina!

De-aceea, oră după oră, cu cât mă adăncesc în gânduri,
 Cu cât eu cat în ticlirea acestor potrivite rânduri,
 Ca să găsec diversune dela durerea negrăită
 De-a mă vedea la vârsta asta, robit, păzit ca și o vită, -
 Dela durerea fără seamăn de-a mă vedea amenințat,
 Să-mi mut în altă parte cuibul și cu 'ntreg rostul sdrcinac,
 Silit să părăsec deapururi, pe mâini străine și rebefe,
 Pământul cu cenușa tatii și leagănul prunciei mele, -
 Legate de atâtea lacrimi și tot de-atâtea bucurii,
 De-atâtea jertfe și speranțe, în piept și 'n mintea-mi încă vie, -
 Cu-a'ata imi revine 'n minte, în forme tot mai mult funeste,
 Adevărata, instructiva, a rândunecilor poveste.

CONST. N. SARRY

Mina Pernic, 29 Ianuarie, 1917

Louise D. Sarry, soție, Eduard, Stanley cu Katty și copii, Nicu cu Mony cu copii, Hariclia, Alexandru cu Stella, Chrisante, Constantin, George și Emma, fii, fiice, nurori și nepoți; Constantin N. Sarry cu Tereza și Scarlat; Emilia S. Sarry cu Nicu, Crisantema și George Pappa, Socrate N. Sarry cu Stela, Callopi și Alex. Theodory cu Constantin, frați, surori, cumnați, cumnate și nepoți; familiile Teodosie D. Sarry, Constantin D. Sarry, Alexandru Sarry și celelalte familii înrudite, au durerea de a anunța încetarea din viață a prea scumpului lor

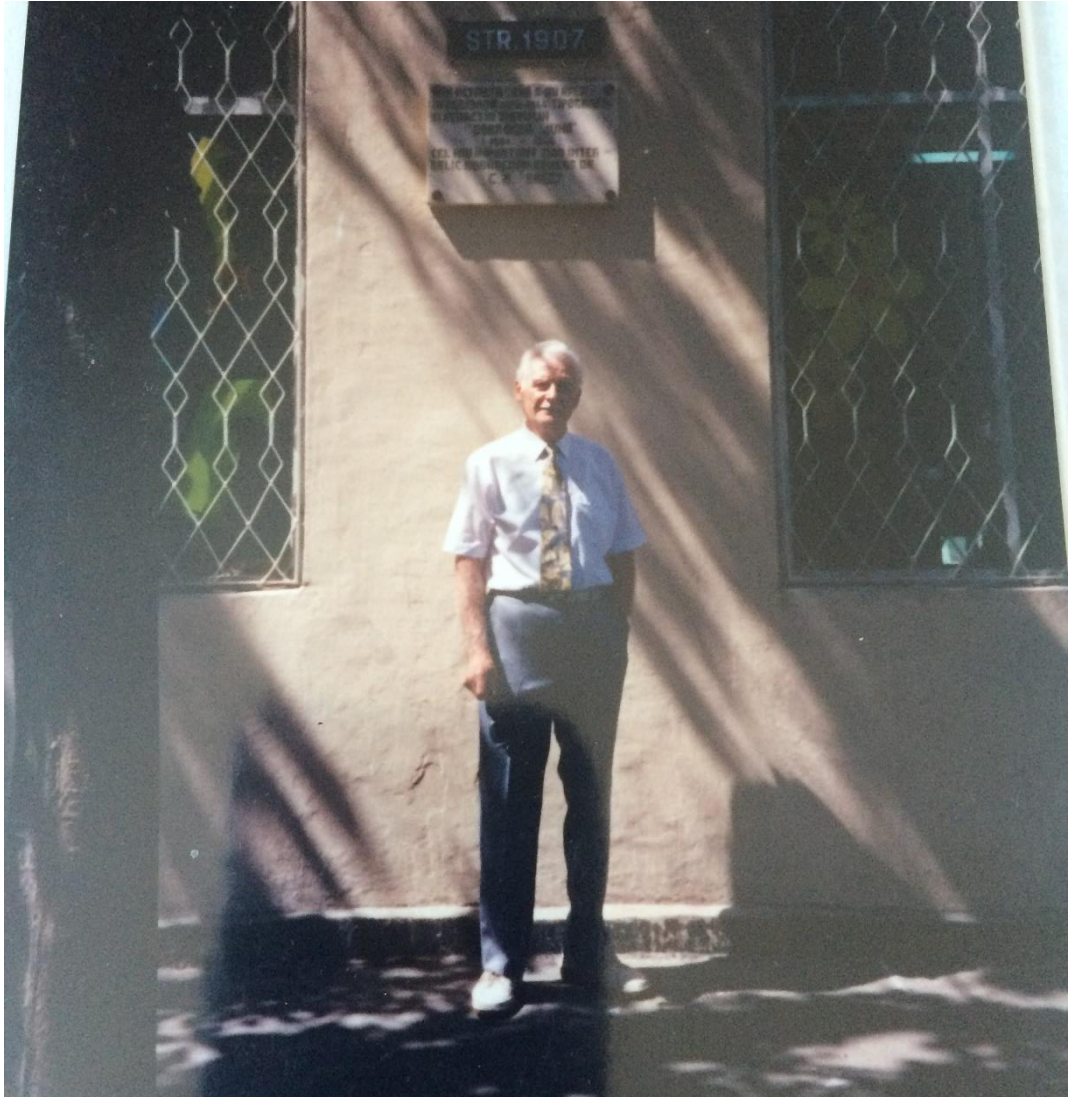
DUMITRU N. SARRY

încetat din viață în vârstă de 65 de ani, în gara Fetești, în ziua de 27 Noembrie 1946 și înhumat în com. Mihai Viteazu din jud. Ialomița.

PARASTASUL

de opt zile, pentru odihna sufletului defunctului, urmând a se sluji în ziua de Duminică 8 Decemb. a. c. în biserica Sf. Gheorghe din Constanța, toate rudele, prietenii și cunoscuții, sunt rugați a lua parte.

Dobrogea Juna 1986 & now

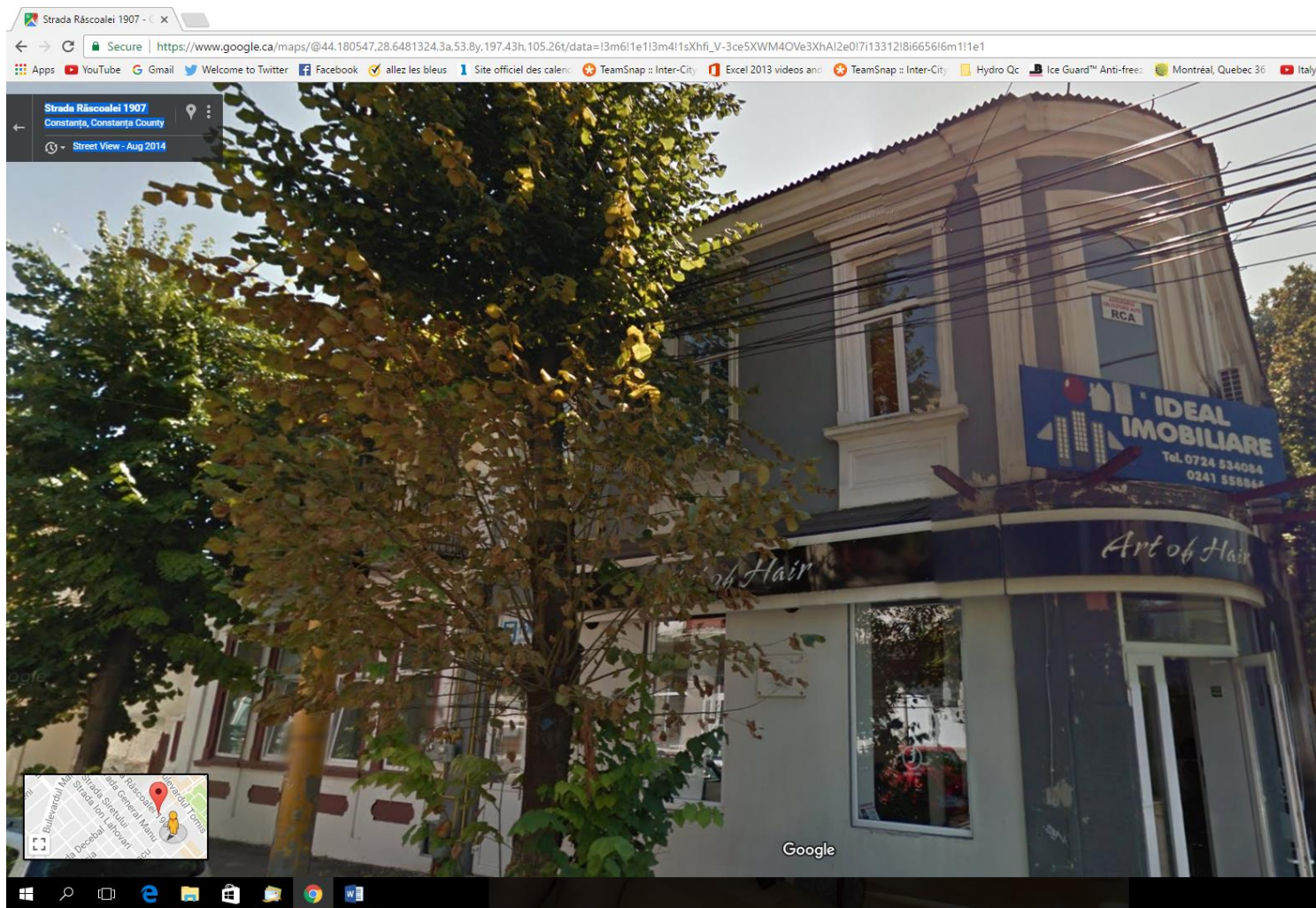
George Sarry in 1986 stand in fata cladirii unde a fost montata placuta in care se aminteste ca in aceasta cladiere de pe strada Rascoalei nr 27 din Constanta a functionat ziarul Dobrogea Juna.

Placa de pe cladirea din strada Rascoala din 1907 nr 27 din Constanta

Fotografie cu cladirea in 1986

Imagine găsită pe Hărți Google astăzi! Placa situată între cele două ferestre este abia vizibilă.. Clădirea adaposteste acum un salon de coafură. Adresa Dobrogei June e enumerată într-o carte de telefon din 1924. Acolo era trecută adresa Scarlat Varnav nr 23 (numită după un prieten al lui Constantin N. Sarry). George Sarry sa născut pe Scarlat Varnav nr 27 –astazi str Rascoalei din 1907, în aceeași clădire unde isi avea sediul ziarul Dobrogea Juna.

